

Při pohledu na malou kóji v rohu místnosti ucítila bolestivé bodnutí v močovém měchýři. Otrásla se a nakrčila nos. Představa, že by měla použít to, co se skrývá uvnitř, se jí přičila.

Blížící se kroky a cinkání kovu přitáhly její pozornost zpátky ke dveřím – jejímu úhlavnímu nepříteli, bariéře mezi ní a venkovním světem. Zadržela dech, když se kroky na vteřinu zastavily. Pak ale pokračovaly dál a ztratily se v dálce. Ještě na ni nepřišla řada.

Anna si jemně masírovala holeně přes tmavomodrou teplovodivou soupravu, která visela na její drobné postavě. Když se záhyby látky otřely o holou kůži, Anna se nepohodlně zavrtěla. Přičilo se jí, že jí nařídili, aby si teplákovku oblékla. Jako by byla malé dítě, kterému matka vybírá šatstvo.

Při pomyslení na matku se zachvěla. Zavřela oči a představila si scénu, která se právě teď odehrává v domě jejích rodičů. Měl to pro ně být výjimečný večer, oslava třicátého výročí svatby. Pozvánky byly rozeslány už před několika týdny. Představovala si jejich rozesmáté přátele přicházející s gratulacemi, aby se dočkali odmítnutí a zklamání...

Ze vzdáleného rohu místnosti se na ni znepokojivě dívala kamera. V břiše se opět přihlásil o slovo močový měchýř a ona se nelibě zamračila při pomyslení, že ji sledují. Zatnula zuby a snažila se zahnat slzy. Proklínala se za to, že má sklon rozplakat se pokaždé, když je rozzlobená. Pozorovali snad řeč jejího těla?

Venku na chodbě se opět ozval vzdálený hluk. Jakési rány opakující se v pravidelných intervalech. Chytila se za podbřišek. Už by si opravdu potřebovala odskočit. Kroky teď byly přesně odměřené a zněly stále hlasitěji. Snažila se jim pozorně naslouchat, vytěsnit ostatní zvuky: bzučení kamery, kovové cinkání, vzdálenou směsici hlasů. Jako kdyby se všechny spikly, aby její sluch otupily. Zaslouchla, jak někdo zasouvá klíč do zámku. Dveře se otevřely a objevil se v nich muž v černé uniformě

působící trochu neupraveným dojmem. Vlasy by rozhodně potřebovaly zastříhnout a rozplácly nos zase vypadal, jako kdyby v dávné minulosti dostal pořádnou ránu pěstí.

„Anna Cottrellová?“ ujistil se.

„Ano?“

„Volá vám váš právní zástupce.“ Natáhl k ní ruku s bezdrátovým telefonem. Anna seskočila z postele a ve snaze sáhnout po něm co nejrychleji škobrtla.

„Wille, jsi to ty?“

„Jsem to já. Jsi v pořádku?“

„Ne, potřebuju pomoc,“ vyhrkla tak rychle, že se nestačila ani nadechnout. Jako by měl být hovor každou chvíli přerušen.

„Jsem na cestě. Potřebuješ něco?“ zeptal se jemně.

„Jen abys mě odsud dostal.“

„Buď klidná. Jsem tam za dvacet minut...“

O dvě hodiny dříve přeřadila Anna rychlost a pustila se se svým kolem dolů z kopce. Když míjela kovanou ceduli s nápisem Little Hampstead, byla její pětikilometrová cesta domů z práce v nedalekém Hamptonu u konce.

Vzhledem k tomu, že se vesnička Little Hampstead nacházela tak blízko města, začal se z ní postupně vytrácet komunitní styl života. Starousedlíci postupně umírali nebo se stěhovali do pečovatelských domů a jejich nemovitosti houfně skupovali za přemrštěné ceny lidé nejrozumnějších profesí, kteří ve venkovském prostředí hledali útočiště. Školu zavřeli před dvěma lety, poštu jen o šest měsíců později. Dokonce i budova, ve které se dříve nacházel místní obchůdek, byla nyní překryta plachtou a stavbaři vytrvale pracovali na tom, aby ji přebudovali na další vyhledávaný rezidenční komplex. Nyní to byla jen vesnice duchů, v níž jste přítomnost jejich čtyř set obyvatel zaznamenali pouze podle popelnic před domy v den svozu odpadu. To